

Cuvânt-înainte

Compromis între solidarismul contractual centrat pe asistarea profanului la încheierea și executarea contractelor și liberalismul pur și dur al clasicei autonomii de voință, dreptul consumului se instalează treptat, tot mai comod, între ramurile de drept tradiționale. Lucrarea de față reprezintă primul inventar, realizat în spațiul dreptului român al consumului, al conceptelor fundamentale și derivate uzitate în noua ramură de drept purtând acest nume. Principalul său scop este acela de a facilita parcurgerea terminologiei de specialitate – relativ complexă – celor care, în calitate de magistrați, avocați, membrii ai asociațiilor de consumatori, consilierii juridici, angajați ai organismelor administrative însărcinate cu protecția consumatorilor, se confruntă cu necesitatea cunoașterii acestor termeni. Nu în ultimul rând, lucrarea își propune să suscite, în persoana doctoranzilor, masteranzilor și studenților în științe juridice vocația de juriști specializați în dreptul consumului.

Dicționarul cuprinde un număr de aproximativ 400 de definiții, însoțite de explicarea coordonatelor esențiale și a mecanismului tehnic pe baza căruia noțiunile în cauză funcționează. Este de menționat tripla sursă de terminologie utilizată: termenilor beneficiind de o definiție legală (1) li se adaugă noțiunile teoretizate de doctrina de specialitate, pe suportul solid oferit de soluțiile pretoriene din sisteme de drept precum cel francez, de pildă (2), cu adjoncțiunea termenilor împrumutați dinspre dreptul civil clasic, la care dreptul consumului recurge, cu mai multă sau mai puțină candoare, ca fond terminologic de drept comun (3).

Totodată, lucrarea respectă principalele trasee în evoluția conceptuală a dreptului consumului, precum obligația de informare și de consiliere (a), obligația de securitate (b), garanția de conformitate (c), dreptul de retrac-tare a consimțământului (d), riscul de dezvoltare (e), clauza abuzivă (f), reprimarea publicității înșelătoare și a publicității comparative ilicite (g), reglementarea creditului pentru consum (h), formalismul informativ (i), reprimarea practicilor comerciale incorecte, abuzive ori înșelătoare (j), opoziția consumator (profan) – profesionist (k), fără a neglija însă termeni particulari, precum creditul de tip *revolving*, facilitatea de tip *overdraft*, abuzul de vulnerabilitate, acțiunea în co-reprezentare, medicamentele generice, vânzările cu primă, vânzările de lichidare ori de soldare, loteriile publicitare ș.a. Definițiile sunt însoțite, acolo unde ni s-a părut necesar, de

o perspectivă sintetică asupra evoluției conceptului în cauză, ca și de referințe legislative, doctrinare și jurisprudențiale menite să întregască prezentarea sintetică a accepțiunilor termenilor, fără ca, prin aceasta, să ne propunem totuși transformarea dicționarului într-un manual „fracționat”. Definițiile legale ale unor termeni (prezente în cuprinsul Codului consumului, al legilor speciale în vigoare în materia protecției consumatorului sau chiar în textul Noului Cod civil) au fost reproduse ca atare, uneoriacompaniate de sublinieri critice, însă cu păstrarea opțiunii lingvistice a legiuitorului, chiar și a celor contestabile ori mai puțin recomandate, tehnic, întrucât nu ne-am propus corijarea exprimărilor legale, ci doar consemnarea ca atare a definițiilor prezente în diferite texte legale, aparținând dreptului consumului ori doar intersectându-l, cu păstrarea tonului neutru pe care un dicționar trebuie să îl îmbrățișeze.

Drept în continuă expansiune și concurent declarat al mecanismelor tradiționale de drept civil, dreptul consumului încearcă să propună instrumente juridice principial preventive și abia apoi curative, mai adaptate trebuințelor consumatorului înțeles ca individ izolat, precar înarmat contra metodelor persuasive de promovare a produselor și serviciilor și deținător al unui set de informații invariabil mai modest decât cel deținut de către profesionistul contractant. Înșuși modul de operare al dreptului consumului este antagonic celui caracteristic dreptului civil clasic, întrucât, în timp ce Codul civil rezervă o zonă generoasă interpretărilor dispozițiilor sale de către practica judecătorească și devierii părților de la normele supletive prin jocul negocierii contractelor, Codul consumului și legislația-satelit plasează accentul pe normele imperative (de pe poziția profesioniștilor industriei, comerțului și serviciilor), fiind, în același timp, un drept pluridisciplinar, construit pe suportul conceptelor de drept civil, comercial, penal, contravențional, administrativ ș. a.

Lucrarea pe care o propunem nu reprezintă însă o simplă culegere de tip „vocabular juridic”, întrucât definițiile, în cvasi-totalitatea lor, sunt însoțite de dezvoltări asupra reperelor teoretice și practice, elementare pentru înțelegerea modului în care accepțiunile cuvântului ori ale sintagmei în cauză au fost construite de către știința juridică. Autoarea ține să mulțumească cititorului pentru disponibilitatea cu care s-a apropiat de terminologia tânărului drept român al consumului, ca și pentru eventualele sugestii de îmbunătățire.

Cluj-Napoca, 23 iunie 2010